

EMD-bulletin

– nytt fra menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg

Nr. 3 År 2013 Dato 2. april Utgiver Norsk senter for menneskerettigheter

Kategori 1-avgjørelser fra EMD: Mars

Article 8 – Right to respect for private and family life

1. Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.

2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others.

Avgjørelser mot Norge: Mars

BERNH LARSEN HOLDING AS AND OTHERS v. NORWAY

Date: 14/3/2013 **Application no.:** 24117/08

Articles: 8; 8-1

Conclusion: No violation of Article 8 - Right to respect for private and family life (Article 8-1 - Respect for correspondence; Respect for home)

The case concerned the complaint by three Norwegian companies about a decision of the tax authorities ordering tax auditors to be provided with a copy of all data on a computer server used jointly by the three companies.

Norsk sammendrag på Lovdata.no

Norsk senter for menneskerettigheter

Redaktør **Anne-Li Norderhaug Ferguson**

Redaksjonsassistent **Camilla Martin & Zuzanna Godzimirska**

Kontakt & abonnement info@nchr.uio.no

+ Nyttige lenker

- Hudoc: EMDs database over egne avgjørelser
- Lovdata: EMD-sammendrag på norsk
- Informasjon om klage til EMD
- Norsk senter for menneskerettigheters EMK-sider
- Norsk senter for menneskerettigheters bibliotek
- EMD-bulletins internettsider

Månedens utvalgte: Bernh Larsen Holding AS and Others v. Norway

Fakta:

Den første klageren, Bernh Larsen Holding AS (heretter « B.L.H. »), den andre klageren, Kver AS (heretter « Kver ») og den tredje klageren, Increased Oil Recovery AS (« I.O.R. »), var tre selskaper, alle registrert i Bergen.

I januar 2003 fikk B.L.H. varsel fra Bergen ligningskontor om bokettersyn for inntektsåret 2001. Grunnet et dødsfall ble det først den 9. mars 2004 holdt møte mellom ligningsmyndighetene og B.L.H. Under møtet fikk B.L.H. pålegg fra ligningsmyndighetene om å medvirke til at revisorene fikk ta kopi av alle data på serveren som selskapet brukte. På serveren var også B.L.H.s regnskapsopplysninger lagret. B.L.H. gav myndighetene tilgang til serveren, men nektet å bidra til at revisorene fikk ta kopi av alle data på den felles serveren, under henvisning til at denne var eid av et annet selskap, Kver, og ble brukt av andre selskaper for informasjonslagringsformål. Som en midlertidig løsning fikk ligningsmyndighetene ta med seg en back up-tape av filene på serveren.

B.L.H. og Kver påklaget vedtaket til Skattedirektoratet. Før direktoratet hadde behandlet klagen forhåndsvarslet ligningskontoret de andre selskapene som benyttet serveren om bokettersyn, og ga dem tilsvarende pålegg. Også disse tre selskapene, deriblant I.O.R., påklagde vedtakene. Skattedirektoratet, som behandlet klagene samlet, stadfestet 1. juni 2004 ligningskontorets pålegg for så vidt gjaldt B.L.H.

I august 2004 reiste B.L.H., Kver og I.O.R. søksmål mot staten med påstand om at Skattedirektoratets vedtak fra 1. juni 2004 mot B.L.H. måtte oppheves og at backuptapen måtte tilbakeleveres til Kver. Den 10. juni 2005 frifant Oslo tingrett staten og stadfestet Skattedirektoratets vedtak. Etter anke til Borgarting lagmannsrett, ble dommen stadfestet den 30. april 2007. Domstolene fant at ligningslovens §4-10 ga adgang til kopiering av data for senere gjennomsyn på ligningskontoret. Det faktum at serveren ble brukt av flere selskaper rettferdiggjorde ikke at ligningsmyndighetene ble nektet tilgang til den. Serveren skulle i dette tilfellet likestilles med sammenblandede papirarkiver.

B.L.H., Kver og I.O.R. anket saken til Høyesterett. Høyesteretts kjæremålsutvalg henviste anken over rettsanvendelsen, mens anken over bevisbedømmelsen ble nektet fremmet. Den 20. november 2007 opprettholdt Høyesterett lagmannsrettens avgjørelse (med fire stemmer mot én). Høyesterett

fremholdt at de relevante bestemmelsene ga ligningsmyndighetene tilgang til alle arkivene som myndighetene mente de hadde grunn til å anta at inneholdt informasjon som var relevant for skatteformål. Dette omfattet også elektronisk lagrede dokumenter. Hensynet til en effektiv ligningskontroll tilsa at adgangen på dette stadiet burde være forholdsvis vid. Høyesterett vurderte at selskapene derfor ikke kunne høres med at det måtte være opp til skattyter å gi en bindende anvisning på hvilke deler av arkivet som kunne inneholde dokumenter av betydning for ligningen eller kontrollen av denne. Høyesterett vurderte at arkivtilgang ikke kunne sammenlignes med ransaking og beslag i straffesaker. Selskapene var likevel forpliktet til å oppfylle pålegget. Den 19. mai 2008 klaget B.L.H., Kver og I.O.R. saken inn for Domstolen.

Anførsler:

Klagerne anførte at deres rett til respekt for privatliv, hjem og korrespondanse var krenket etter artikkel 8 som følge av Høyesteretts dom av 20. november 2007.

Staten imøtegikk klagerne anførsler.

Domstolens vurderinger:

Domstolen behandlet først statens krav om at saken måtte avvises fordi klagerne ikke hadde uttømt nasjonale rettsmidler. Staten anførte at selv om klagerne hadde referert til artikkel 8 i anken til Høyesterett, hadde de ikke begrunnet hvorfor bestemmelsen var krenket. Domstolen viste til at klagerne i anken hadde utfordret lagmannsrettens konklusjon vedrørende lovligheten av inspeksjonen av arkivene (utover den som gjaldt B.L.H.) og kopieringen av informasjonen. Klagerne hadde i den forbindelse fremholdt at det ikke forelå noe rettslig grunnlag i nasjonal lovgivning for å gjennomføre inspeksjonen og at kopieringen ikke kunne anses forholdsmessig eller nødvendig etter artikkel 8. I deres senere prosesskrift, klargjorde de at disse anførselene ikke var nye, men hadde blitt reist tidligere i prosessen. I mangel på bevis i motsatt retning, fant Domstolen ingen grunn til å anta at klagen med hensyn til artikkel 8 hadde blitt trukket eller at den ble frafalt i Høyesterett. Domstolen vurderte følgelig at selskapene i tilstrekkelig grad hadde reist den angjeldende klagen for Høyesterett, slik at spørsmålet kunne vurderes i lys av konvensjonen. Domstolen viste til at Høyesterett hadde benyttet seg av denne muligheten, om enn uten direkte henvisning til artikkel 8, til å vurdere hvordan ulike hensyn hadde blitt ivaretatt, inkludert personvern hensyn. Domstolen vurderte derfor at klagerne oppfylte kravene til uttømming av nasjonale rettsmidler i henhold til artikkel 35(1). Statens krav om avvising måtte derfor avvises.

Domstolen vurderte deretter statens krav om at saken måtte avvises fordi selskapene ikke kunne anses som « offer » i konvensjonens forstand. Domstolen bemerket at selskapenes interesser i å beskytte privatlivet til sine ansatte og andre som jobbet for dem ikke utgjorde noen separat klage, men var å anse som et aspekt av den bredere klagen etter artikkel 8. Det faktum at ingen individer var part i den nasjonale prosessen eller hadde brakt saken inn for Domstolen på egenhånd burde ikke forhindre Domstolen fra å ta i betraktning slike interesser i den bredere vurderingen av den materielle delen av saken. Domstolen konkluderte derfor med at klagen ikke var åpenbart grunnløs etter artikkel 35(3)a og avviste statens innledende krav om avvising av saken.

Domstolen vurderte deretter om det forelå et inngrep i de klagende selskapenes artikkel 8-rettigheter. Domstolen minnet om at ordet « home » i den engelske versjonen av artikkel 8 omfatter bostedseiendommer, men at det også kan omfatte enkelte typer forretningseiendommer. Det

omfatter ikke bare et selskaps registrerte kontorer som er eiet og drevet av en fysisk person, men også det drevet av en juridisk person, samt selskapets avdelinger og andre forretningseiendommer. Domstolen minnet videre om at den i tidligere klager etter artikkel 8, gjeldende ransaking av forretningseiendommer og beslaglegging av elektroniske data, hadde kommet til at det forelå inngrep i « retten til respekt for hjemmet » og « korrespondanse ». På den annen side hadde den ikke funnet det nødvendig å vurdere hvorvidt det også forelå et inngrep i retten til respekt for « privatlivet ». I den foreliggende sak, viste Domstolen til møtet som fant sted den 9. mars 2004 mellom representanter fra skattemyndighetene og den første klageren, B.L.H., i sistnevntes forretningslokaler. Under møtet påla skattemyndighetene selskapet, i henhold til ligningsloven §4-10(1) bokstav b, å gi dem adgang til og muliggjøre kopiering av all data på en server brukt av de tre klagende selskapene. Både B.L.H. og I.O.R., henholdsvis den første og den tredje klageren, leide plass på serveren som var eiet av Kver, den andre klageren; alle selskapene hadde kontorer i samme bygning. Selv om det omtvistede tiltaket ikke var likestilt med beslaglegging i straffesaker eller tvangsgjennomføring av strafferettslige sanksjoner, var selskapene ikke desto mindre rettslig forpliktet til å etterleve pålegget. Påleggelsen av denne plikten utgjorde et inngrep i selskapenes « hjem » og omfattet utvilsomt også deres « korrespondanse » og annet materiell som, for artikkel 8-formål, kunne anses som dette. Domstolen fant at det ikke var noen grunn til å skille mellom selskapene i denne sammenheng.

Neste spørsmål var hvorvidt det også forelå et inngrep i de klagende selskapers rett til respekt for privatlivet. Domstolen viste til at back up-tapene ifølge selskapene omfattet personlig e-post og korrespondansen til de ansatte og andre som arbeidet for selskapene. Ingen individer hadde imidlertid klaget over inngrep i deres privatliv verken for de nasjonale domstolene eller for Domstolen. I mangel på slik klage fant Domstolen det unødvendig å avgjøre hvorvidt det forelå et inngrep i « privatlivet » i den foreliggende sak. Når det var sagt, påpekte Domstolen at de klagende selskapene hadde legitime interesser i å sikre beskyttelsen av privatlivet til de som arbeidet for dem og slike interesser måtte tas med i vurderingen av om vilkårene i artikkel 8(2) var oppfylt i den foreliggende sak.

Domstolen vurderte dernest hvorvidt inngrepet var rettferdiggjort. Først, i den sammenheng, vurderte Domstolen om inngrepet var i samsvar med lov. Domstolen minnet om at ordene « i samsvar med lov » etter veletablert rettspraksis krever at det bestridte tiltaket både har grunnlag i nasjonal lovgivning og at det er i samsvar med rettsstatsprinsipper, uttrykkelig nevnt både i konvensjonens fortale og i artikkel 8s formål. Loven må være tilstrekkelig tilgjengelig og forutsigbar, og må således være formulert med tilstrekkelig presisjon til å gjøre individet i stand til å regulere sin atferd. Domstolen viste i den forbindelse til avgjørelser som *The Sunday Times v. the United Kingdom* ((no. 1), 26 April 1979 [no. 6538/74], §49, Series A no. 30), *Gillanand Quinton v. the United Kingdom* (no. 4158/05) og *Cantoniv. France* (15 November 1996 [no. 17862/91], §32, Reports of Judgments and Decisions 1996-V). I den foreliggende sak ville Domstolen først vurdere hvorvidt inngrepet hadde tilstrekkelig grunnlag i nasjonal lovgivning. Den bemerket at ligningsloven §4-10(1) bokstav a spesifiserte hvilken type dokumenter skattemyndighetene var bemyndiget til å pålegge skattebetaleren å « legge fram, utlevere eller sende inn », nemlig de « av betydning for [skattebetalerens] ligning og kontrollen av denne ». Etter bokstav b kunne de samme myndighetene pålegge skattebetaleren « å gi adgang til befaring, besiktigelse, gjennomsyn av virksomhetens arkiver ». På bakgrunn av begrunnelsen gitt av Høyesterett i sin avgjørelse, fant Domstolen ingen grunn til å sette spørsmålstegn ved tolkningen om at elektronisk lagrede dokumenter, i lys av bestemmelsens

formål, også ble omfattet av bokstav a. Domstolen bemerket at tilgang etter bokstav b omfattet alle arkiver som potensielt kunne inneholde informasjon av viktighet for skattemyndighetene. Hadde arkivene vært organisert med klare skiller mellom de ulike selskapene, hadde ligningsmyndighetene lettere kunnet identifisere de områdene på serveren der den relevante informasjon lå. Å gi myndighetene tilgang til hele serveren var derfor i samsvar med det ovennevnte formål, nemlig å gi skattemyndighetene et grunnlag til å vurdere hvorvidt skattesubjektet var i besittelse av dokumenter som vedkommende kunne bli pålagt å produsere etter bokstav a. Ifølge Høyesteretts flertall, ville også kopiering av slike dokumenter være i samsvar med formålet. Flertallet hadde påpekt at ingenting i de relevante bestemmelsene forhindret slik kopiering eller back up-kopiering av serveren for det formål at ligningsmyndighetene kunne ta med seg dokumentene til sine kontorer for å gjennomgå dem der. Til tross for at Høyesteretts mindretall hadde vurdert siste punkt annerledes, var Domstolen forberedt på å akseptere at det bestridte inngrepet hadde rettslig grunnlag i nasjonal lovgivning. Domstolen gikk så over til å vurdere de andre kravene utledet av begrepet « i samsvar med loven ». Den viste til at det var uomtvistet at loven var tilgjengelig. På den annen side forelå det uenighet mellom partene om hvorvidt loven hadde vært forutsigbar. Hovedproblemet i saken gjaldt det faktum at ligningsmyndighetene, ved å ta back up-kopier av alle dokumenter på serveren, oppnådde tilgang til store mengder data som ikke inneholdt informasjon av betydning for skattevurderingen og som derfor falt utenfor §4-10. Dette omfattet private dokumenter og korrespondansen til de ansatte og andre som arbeidet for selskapene, samt konfidensiell forretningsinformasjon tilhørende selskapene selv eller andre selskaper, med andre ord dokumenter som påvirket rettighetene og interessene til fysiske personer og selskaper som var beskyttet av artikkel 8. Domstolen minnet om at formålet med tiltaket etter bokstav b var å gi ligningsmyndighetene et grunnlag for å vurdere hvorvidt skattesubjektet var i besittelse av dokumenter som de kunne kreve utlevert etter bokstav a. Dette var ikke begrenset til regnskapsdokumenter, men gjaldt alle dokumenter som kunne være relevante for skattevurderingen. Hensynet til en effektiv ligningskontroll tilsa videre at ligningsmyndighetene burde ha et forholdsvis vidt spillerom. Ligningsmyndighetene kunne derfor ikke være bundet av skattesubjektets anvisning med hensyn til hvilke dokumenter som var relevante, selv om arkivet skulle inneholde dokumenter som tilhørte andre skattesubjekter. Selv om rekkevidden av et §4-10-pålegg potensielt kunne favne vidt, nøy ikke ligningsmyndighetene ubegrenset skjønn – formålet med den type pålegg var klart definert i loven. Myndighetene kunne dermed ikke kreve tilgang til arkiver som i sin helhet tilhørte andre skattesubjekter. I tilfeller der et arkiv tilhørte ett skattesubjekt, kunne ikke myndighetene kreve tilgang til dokumenter tilhørende andre skattesubjekter for å oppnå informasjon om dem i stedet. Unntak gjaldt for dokumenter som inneholdt relevant informasjon for vurderingen av ligningen til skattesubjektet som i utgangspunktet ble vurdert. Der flere selskaper delte arkiver og deres respektive deler i arkivet var klart separert, burde tilgang begrenses til den delen av arkivet som tilhørte skattesubjektet det angikk. Domstolen fant ingen grunn til å komme til en annen konklusjon enn Høyesterett om at de omtvistede arkivene ikke var klart separert, men var såkalte « sammenblandede » arkiver. Selskapene kunne derfor med rimelighet ha forutsett at ligningsmyndighetene ikke ville være avhengig av å stole på selskapenes egne anvisninger på hvor det relevante materialet befant seg, men at de måtte ha adgang til all data på serveren slik at de kunne vurdere materialet på egenhånd. På bakgrunn av ovennevnte vurderte Domstolen at de nasjonale forvaltningsmyndighetene og domstolens tolkning og anvendelse av §4-10(1), som en bestemmelse som autoriserte back up-kopieringen av serveren for å inspisere den i ligningsmyndighetenes lokaler, var rimelig forutsigbar. Ethvert tiltak, måtte imidlertid være i tråd

med de ovennevnte begrensningene. Domstolen fant på bakgrunn av ovennevnte at loven var tilgjengelig og tilstrekkelig presis og forutsigbar til å tilfredsstille kravet til « lovlighet » etter artikkel 8(2).

Derneft, i vurderingen av om inngrepet var rettferdiggjort, vurderte Domstolen om formålet som tiltaket søkte å oppnå var legitimt. Staten hadde anført at tiltaket hadde blitt iverksatt for landets økonomiske velvære og dermed søkte å oppnå et legitimt formål etter artikkel 8(2). Domstolen så ingen grunn til å konkludere annerledes på dette punkt.

Avslutningsvis, i vurderingen av om inngrepet var rettferdiggjort, vurderte Domstolen hvorvidt tiltaket var « nødvendig i et demokratisk samfunn ». Domstolen ville i den forbindelse vurdere hvorvidt, grunnene gitt for å rettferdiggjøre inngrepet var relevante og tilstrekkelige. Den måtte også vurdere om tiltaket var forholdsmessig til formålet det søkte å oppnå. Domstolen bemerket at den måtte ta i betraktning at staten har en viss skjønnsmargin, hvis bredde avhenger av faktorer som interessenes art og alvor, samt inngrepets alvorsgrad. Ett moment som krevde en grundig undersøkelse i saken var at back up-tapene omfattet alle dokumentene på serveren, uavhengig av deres relevans for vurderingen av ligningen. Det faktum at det var rettet mot juridiske personer innebar at en bredere skjønnsmargin kunne anvendes enn tilfelle ville vært om det gjaldt en fysisk person. Domstolen bemerket at en skatterevisjon etter ligningsloven §4-10(1) komplementerte skattesubjektets plikt til å fremlegge presis informasjon for ligningsmyndighetene slik at disse kunne foreta en korrekt vurdering. Hensikten med tiltaket etter §4-10(1) bokstav b var å sette ligningsmyndighetene i stand til å vurdere hvorvidt skattesubjektet var i besittelse av dokumenter hvis fremleggelse eller utlevering kunne pålegges etter bokstav a. Domstolen fant ingen grunn til å sette spørsmålsteget ved Stortingets holdning da det vedtok at undersøkelser av arkiver var et nødvendig tiltak for å sikre effektivitet i undersøkelsen av informasjon som skattesubjekter fremla for skattemyndighetene og for å sikre større presisjon i den fremlagte informasjon, samt myndighetenes vurdering av denne. Domstolen fant heller ingen grunn til å anta at anvendelsen av §4-10(1) var begrunnet med andre hensyn i den foreliggende sak. Tvert imot var ligningsmyndighetenes argumenter for å oppnå tilgang til serveren og back up-tapene understøttet av grunner som både var relevante og tilstrekkelige for nødvendighetstesten etter artikkel 8(2). Det gjenstod så for Domstolen å vurdere hvorvidt inngrepet var forholdsmessig til det legitime formål det søkte å oppnå. Domstolen viste til at inngrepet var særlig vidtrekkende fordi back up-tapen inkluderte kopier av alle dokumenter på serveren, inkludert store mengder materiell som ikke var relevant for ligningsvurderingen. Et viktig element i den foreliggende sak var derfor hvorvidt prosedyren for å oppnå tilgang til back up-tapene var ledsaget av effektive sikkerhetsanordninger mot misbruk. Domstolen minnet om de ulike begrensningene i §4-10. Domstolen viste videre til at B.H.L. hadde blitt informert om ligningsmyndighetenes planer om å gjennomføre boksettersyn allerede i 2003, og at både representanter fra selskapet og Kver hadde vært tilstede under møtet i mars 2004, hvor de hadde hatt mulighet til å gi uttrykk for sitt syn på saken. Domstolen viste deretter særlig til selskapenes klagerett etter §3-6(1) og at back up-tapene hadde blitt plassert i en forseglet konvolutt og deponert på ligningskontoret mens klagen til Skattedirektoratet ble behandlet. Domstolen viste så til andre sikkerhetsanordninger loven foreskrev, særlig skattesubjektets rett til å være tilstede når forseglingen blir brutt, dersom dette kan skje uten betydelig forsinkelse (§4 i Forskrift om boksettersyn mv. av 23. desember 1983), de ansvarlige for gjennomføringen av undersøkelsen sin plikt til etterfølgende å utarbeide en rapport (ligningsloven §3-5(2) og forskriften §5), skattesubjektets rett til å motta kopi av rapporten (forskriften §6), samt myndighetenes plikt til å

returnere irrelevante dokumenter så raskt som mulig (forskriften §7). Domstolen viste til at selskapene ikke hadde klaget over myndighetenes revisjon av back up-tapen i perioden mellom januar og mars 2006, da ligningsmyndighetene skulle bistå politiet med etterforskningen av en straffesak mot en viss person X. Etter gjennomføringen av undersøkelsen, ble alle elektronisk lagrede dokumenter slettet og alle papirdokumenter umiddelbart makulert. Domstolen fant ingen grunn til å gi uttrykk for noen mening vedrørende disse momentene. Domstolen viste til klagernes bekymring vedrørende myndighetenes kopiering av back up-tapene over på en harddisk og bemerket i den sammenheng at denne kopieringen først skjedde etter 5. juni 2007, at selskapene ble informert om det og at det hadde vært nødvendig for å åpne og lese filene. Materialet som ble kopiert ville forbli sikret under den videre prosessen. I mellomtiden hadde både tingretten og lagmannsretten avgjort at pålegget var lovlig. Det var først på et senere tidspunkt at ligningsmyndighetene bestemte å undersøke materialet og deretter, den 28. januar 2008, informerte selskapene om sine planer om å åpne de forseglede konvoluttene. Selskapene ble deretter informert om dato, tid og sted for undersøkelsen, dens formål og prosessen, samt de involverte selskapers identitet. Myndighetene oppfordret også selskapene til å oppnevne en representant til å være tilstede under åpningen og undersøkelsen av back up-tapene. Domstolen la merke til selskapenes kritikk vedrørende visse praktiske tiltakene, planlagt for gjennomgangen av filene i representantens nærvær, og viste særlig til at representanten ikke hadde kunnet se pc-skjermen. Domstolen fant imidlertid at dette ikke utgjorde noe alvorlig grunnlag for bekymring. Domstolen viste videre til at kopiene etter undersøkelsen enten ville bli slettet eller ødelagt og at alle spor av innholdet i dem ville bli slettet fra ligningsmyndighetenes pc'er og lagringsenheter. Myndighetene ville ikke være bemyndiget til å tilbakeholde dokumenter med mindre skattesubjektet aksepterte tiltaket. Domstolen fant at det ikke var grunn til å tvile på hvorvidt ligningsmyndighetene ville følge denne prosedyren i de klagende selskapers sak. Til tross for at det ikke forelå noe krav om en rettslig autorisasjon, vurderte Domstolen i lys av ovennevnte at inngrep i selskapenes rett til respekt for korrespondanse og hjem var underlagt viktige begrensninger og var ledsaget av effektive og passende sikkerhetsanordninger mot misbruk. Domstolen bemerket også at inngrepet ikke var av samme alvorsgrad som ofte er tilfellet under ransaking og beslag etter strafferetten. Som påpekt av Høyesterett hadde et skattesubjekts samarbeidsnektelse med ligningsmyndighetene utelukkende administrative følger. Det omtvistede tiltaket hadde videre blitt nødvendiggjort ved de klagende selskapenes eget valg om å gå for « sammenblandede arkiver » på en felles server. Dette gjorde adskillelsen av brukerområdene og identifikasjon av dokumenter vanskeligere for ligningsmyndighetene. Omstendighetene i saken tatt i betraktning, kom Domstolen til at det omtvistede §4-10-tiltaket i den foreliggende sak var underbygget av relevante og tilstrekkelige grunner. Domstolen fant derfor ingen grunn til å sette spørsmålstejn ved om ligningsmyndighetene oppnådde en rimelig balanse mellom de klagende selskapers rett til respekt for « hjemmet » og « korrespondansen » og deres interesse i å beskytte deres ansattes privatliv på den ene siden, og det offentlige interesse i å sikre effektivitet i undersøkelsen av informasjon gitt av selskapene på den annen. Ifølge Domstolen hadde myndighetene handlet innenfor sin skjønnsmargin. Domstolen konkluderte på bakgrunn av ovennevnte at det ikke forelå noen krenkelse av artikkel 8 i den foreliggende sak.

*

*

*

Har du
kommentarer
eller spørsmål?
Send mail til:
info@nchr.uio.no